

ringer af selve strukturen i samarbejdet mellem rigsfællesskabets enkelte dele. Der har vi jo foreslået, at man også skal have en parlamentarisk kontakt i en eller anden form for rigsråd, og jeg forstår her, at det vil både regeringen og hr. Bjørn Elmquist være med til at se nærmere på.

Men når jeg tager ordet her, så er det også, fordi jeg undrer mig over, at hr. Bjørn Elmquist tager så let på det, som Det Radikale Venstre ellers altid siden 1905 har opfattet sig som vogtere af, nemlig Folketinget, Folketingets værdighed, Folketingets opgaver i forhold til regeringen. For når man i forslaget til vedtagelse her læser, at Finanstilsynet har optrådt på en måde – hvilken rolle det spillede – som var uklar for andre, så mener jeg, at man mangler, at Finanstilsynet også udsættes for et politisk pres, og det skal hr. Bjørn Elmquist og Det Radikale Venstre traditionelt være med til at beskytte imod for at holde loven om Finanstilsynet.

På samme måde mangler jeg også, at hr. Bjørn Elmquist tager stilling til, at regeringen eller finansministeren laver en aftale, som holdes væk fra Finansudvalget i adskillige uger, med Nationalbanken. Det ville hr. Bjørn Elmquist normalt blive meget vred over, og den vrede forstår jeg ikke fordamper, for uanset regering skal man fortsat beskytte Folketinget mod, at regeringen begår magtmisbrug.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Først til hr. Anders Fogh Rasmussen: Nu kan man lægge to ting i det udsagn, hr. Fogh Rasmussen var oppe med. Enten at Tamilsagen fik et forkert udfald, og hvis det er tilfældet, må vi jo fastslå, at så underkender hr. Anders Fogh Rasmussen Rigsrettens afgørelse, og det ville være temmelig opsigtsvækkende, eller hvis det ikke er den rigtige fortolkning, at det her er lige så alvorligt som Tamilsagen og derfor bør ende med en domfældelse eller i hvert fald en anklage.

Det havde vi jo et langt forløb om for et par timer siden, hvor vi prøvede på at spørge til de præcise ting i det grundlag, som Venstre opererer med. Vi forstod, at Venstre i første omgang blot ville have en undersøgelse, fordi man ikke følte den her i tilstrækkeligt omfang havde vendt alle sten. Dér var jeg inde sammen med andre og prøve at forsvare vores synspunkt. Derfor mener jeg, at den konklusion, hr. Anders Fogh Rasmussen drager, om, at vores idealisme

er underordnet vores egen deltagelse i magten, er forkert. Og hvis jeg skal være meget personlig, så kan jeg da sige, at lige præcis det princip var grund til, at jeg forlod et parti og gik til et andet. Men så skal der ikke siges mere om det.

Til hr. Óli Breckmann: Jamen jeg er klar over, at der er forskellige opfattelser om rigsfællesskabet på Færøerne. Det respekterer jeg til fulde. Jeg respekterer også til fulde, om der en dag skulle være et flertal. Jeg vil beklage det, men som jeg sagde, så vil jeg naturligvis respektere en flertalsafgørelse på Færøerne, der måtte gå i den retning, og så må vi indordne vore forhold derefter.

Og til hr. Per Stig Møller: Jeg mener ikke, vi tager for let på denne sag, og de ting, som hr. Per Stig Møller frembringer her, er ikke af en karakter, som bør føre til en rigsretsanklage. Det er jeg helt enig i. Jeg ved ikke, om jeg som finansminister ville have stillet i udsigt, at man ville aflevere en ansøgning til Finansudvalget. Jeg opfatter ikke, og sådan har jeg forstået på det, som er blevet sagt i PØ-udvalget i samråd og her, at finansministeren er gået ud med en garanti. Han har sagt, at man i givet fald vil søge Finansudvalget og derfor ventede at kunne få det igennem.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Der står jo også i rapporten, at den holdes hemmelig, og den holdes hemmelig i flere uger, fordi man bruger motivationen med, at man ikke kan få Finansudvalget ind på grund af EU-afstemningen den 18. maj. Det er bare ikke rigtigt, for Finansudvalget var rent faktisk inde tre gange i den periode, og der kunne man have forelagt det for Finansudvalget. Det burde Det Radikale Venstre være meget fortørnet over at man ikke gjorde.

Jeg taler ikke om Rigsret her. Vi har bedt om en yderligere undersøgelse af ministrenes forhold til lov om Finanstilsynet og lov om Nationalbanken, og der synes jeg da, det ville være rimeligt, om Det Radikale Venstre sagde: Lad os få undersøgt det nærmere. Så kan man tage stilling til mange ting, bl.a. om en ny forespørgselsdebat, en ny vedtagelse, for jeg konstaterer her, at man har holdt det helt uden for vedtagelsen, og det ville ikke ligne det klassiske Radikale Venstre.

Men der er nu sket det med Det Radikale Venstre, at man ikke er folkestyrets vagthund, men man lader lovene bøje af den politiske